

*„Ezen a regényen is
csalhatatlanul ott van
Marc Levy kézjegye:
magával ragadó mesélés,
romantika és egy csipetnyi
fantasztikum.”
– Ali Baddou*

Ha lenne mögö egy ESÉLY

*finep
selection*

MARC LEVY

M A R C L E V Y

Ha lenne
mög egy ESÉLY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Louis-nak, Georges-nak
és Pauline-nak*

*„Az ember nagyon boldog lenne,
ha saját magát is elhagyhatná úgy,
ahogy másokat elhagyhat.”*

Madame du DEFFAND

1

Beleolvadni a tömegbe, úgy játszani el ezt a drámai szerepet, hogy bárki bármit is észrevenne, hogy bármire is emlékezne.

Egy tréningruha megfelelő öltözet ahhoz, hogy ne tűnjünk fel senkinek. A River Park mentén reggel hét órakor mindenki fut. Egy olyan városban, ahol az idő percre be van ütemezve, ahol az idegek keményen igénybe vannak véve, boldog-boldogtalan fut. Fut, hogy karbantartsa a testét, hogy jóvátegye az előző esti kicsapongást, hogy megvédje magát az előtte álló nap stresszétől.

Egy pad; feltesszük a lábunkat az ülőkére, újrakötjük a cipőfűzőt, megvárjuk, hogy a célszemély közelebb érjen. A homlokba húzott kapucni csökkenti ugyan a látóteret, elrejtí viszont az arcot. Ezalatt kifújhatjuk magunkat, nem szabad, hogy remegjen a kezünk. A verejték nem számít, arra nem figyel fel senki, az nem árulkodik semmiről, itt mindenki izzad.

Amikor felbukkan, hagyni kell, hogy továbbmenjen, néhány másodpercig várni, aztán kis lépésekkel újra futásnak eredni. Kellő távolságban maradni, míg el nem érkezik a megfelelő pillanat.

A jelenetet hét ízben ismételtük át. A hét minden napján, ugyanabban az órában. Minden egyes alkalommal egyre erősebb volt a kísértés a cselekvésre. Csakhogy a siker a tökéletes előkészítésen múlik. Nem lehet hibázni.

Tessék, szokásához híven már jön is lefelé a Charles Streeten. Megvárja, hogy a lámpa pirosra váltson, akkor átmegy a West Side Highway első négy sávján. Az autók a város északi része felé roboznak, az emberek munkába igyekeznek.

Elérte a járdaszigetet. A jelzőlámpán már villog a fényemberke. A kocsik egymást érő lökhárítóval haladnak a Tribeca és a Financial District felé, ő mégis átvág közöttük. Mint mindig, most is felemelt ököllel, az ég felé bökött középső ujjal válaszol a dudálásra, aztán balra kanyarodik, és elindul a Hudson folyó mentén húzódó gyalogossétányon.

A többi kocogó között lefutja majd a maga húsz tömbjét, örömmel hagyva maga mögött azokat, akik nincsenek olyan formában, mint ő, átkozva azokat, akik megelőzik. Nem nagy kunszt részükről, tíz-húsz évvel is fiatalabbak nála. Amikor ő volt tizennyolc, a városnak ez a része még nem volt felkapott, az elsők között járt ide futni. Akkoriban még cölöpökön álló dokkok húzódtak errefelé – mára alig maradt belőlük valami –, haltól és rozsdától bűzlöttek. Vérszagtól. Hogy megváltozott a város húsz év alatt, hogy megfiatalodott, megszépült; az ő arcán viszont kezdtek nyomot hagyni az évek.

A folyó túlsó partján a pirkadatban kihunynak Hoboken fényei, rá nem sokkal Jersey City lámpái is kialszanak.

Nem szabad szem előtt tévesztetni; amikor a Greenwich Street kereszteződéséhez ér, elhagyja a gyalogutat. Előtte kell cselekedni. Ma reggel nem fog eljutni a Starbucks Coffee-ig, ahol egy mocaccinót szokott rendelni magának.

A 4-es móló aluljárójánál az őt követő árnyék, anélkül, hogy észrevenné, utol fogja érni.

Még egy háztömb. Gyorsítani az iramot, belevegyülni a csoportba, ami ezen a helyen mindig összetorlódik, a sétány ugyanis összeszűkül, a lassabbak akadályozzák a gyorsabbakat. A hosszú tű becsúszik a melegítő ujjába, szilárdan tartja az eltökélt kéz.

A keresztcsont és az utolsó borda közé kell szúrni. Egy rövid, egyenes dőfés, mélyen oda-vissza, hogy átfúrja a vesét, és felhataljon a hasi ütőérig. A tűt visszahúzva roncsolódnak a szövetek, visszafordíthatatlanul károsodnak, annyi időbe telik majd, míg valaki felfogja, mi történt, míg megérkeznek a mentők, míg beszállítják a kórházba, beviszik a műtőbe. A kórházat még vīj-jogó szirénákkal sem könnyű elérni a reggeli csúcsban, olyan sűrű a forgalom, hogy a mentő sofőrje csak tehetetlenül sajnálkozhat.

Két évvel ezelőtt talán lett volna némi esélye, hogy megússza. Csakhogy azóta, amióta a St. Vincent Kórházat bezárták, hogy átengedjék a terepet az építési vállalkozóknak, a legközelebbi sürgősségi központ keleten van, a River Parkkal ellentétes oldalon. A vérzés túl erős lesz, egyszerűen kivérik.

Szenvedni azonban nem sokat fog. Épp csak fázik majd, egyre jobban fázik. Didereg, lassan nem érzi a végtagjait, a foga úgy vacog majd, hogy beszélni is képtelen lesz, de ugyan mit is mondhatna? Hogy heves, maró fájdalmat érzett a derekában? Nagy dolog! Mire következtethetne ebből a rendőrség?

Létezik tökéletes büntény, a legkitűnőbb rendőrök pályájuk végén kénytelenek elismerni, hogy a lelkiismeretükre nehezedő kolonc-ként hurcolják magukkal a megfajtetlen eseteket.

Itt van, most ért a megfelelő magasságba. A mozdulatot ezerszer elgyakoroltuk egy homokzsákon, de teljesen más érzés, amikor az emberi húsba mélyed a tű. Lényeg, hogy ne csontot érjen. Ha egy ágyékcsigolyába ütközne, az egyenlő lenne a kudarccal. A tűnek mélyre kell hatolnia, és rögtön utána visszahúzódnia a melegítő ujjába.

Aztán ugyanabban a tempóban kell továbbfutni, leküzdeni a vágyat, hogy hátraforduljunk, észrevétlenül maradni a kocogók között, láthatatlanná válni.

Hány óra felkészülés pár másodpercnyi cselekvésért!

Némi idő kell majd neki, hogy meghaljon, feltehetőleg negyedóra, de ma reggel, úgy fél nyolc tájban, meghal.

2

2011. május

Andrew Stilman újságíró a *New York Times*nál. Sorok után fizetett szabadúszóként kezdte huszonhárom évesen, a számláétra valamenynyi fokát végigjárta. Ifjúkori álma volt, hogy egyszer a világ egyik legnevesebb napilapjának a sajtóigazolványával rendelkezzen. Minden áldott reggel, mielőtt belépne a Nyolcadik sugárút 860-as számú épületének dupla ajtaján, Andrew apró örömmel ajándékozza meg magát. Felemeli a fejét, egy pillantást vet a homlokzatot díszítő feliratra, s arra gondol, hogy lám, itt van az irodája, az újságírásnak eme magasztos szentélyében, ahová firkászok ezrei vágynak betenni a lábukat, ha másért nem, csak hogy legalább körbenézhesenek.

Miután négy évet lehúzott a dokumentációs osztályon, Andrewnak sikerült leakasztania egy segédszerkesztői állást az „Apró hírek” szekciónál, a gyászközlemények rovatnál. Az a nő, aki előtte töltötte be ezt az állást, a munkahelyéről távozva egy autóbusz kerekei alá keveredett, minek következtében maga is azokra a hasábokra került, melyeket azelőtt ő szerkesztett. Azért sietett annyira, hogy otthon

legyen, amikor megérkezik a futár, aki az interneten megrendelt fehérneműt szállította ki. Min múlik az élet!

Öt újabb küzdelmes év következett ekkor Andrew Stilman számára, mégpedig a legteljesebb névtelenségben. A gyászközlemény rovat aláírás nélkül fut, az elhunytat illeti minden dicsőség. Öt évig írt azokról, akiknek a létezése véget ért, s immár csupán jó avagy rossz emlékként élnek tovább. Ezernyolcszázhuszonöt nap és közel hatezer pohár száraz martini estéről estére, fél nyolc és negyed kilenc között a Negyvenedik utcai Marriott bárban.

Poharanként három olajbogyó, s minden egyes magnál, amit a csikkkel tömött hamutartóba köpött, Andrew kiűzött az emlékezetéből egy-egy kihunyt életet, melynek aznap fogalmazta meg tömör krónikáját. Tán épp a halottak társaságában való élet ösztökelte Andrew-t arra, hogy gyakrabban nézzen a pohár fenekére. Amikor már négy éve volt a gyászrovatnál, a Marriott pultosának hatszor is neki kellett látnia, hogy csillapítsa hűsége vendége szomját. Andrew nemritkán érkezett szürkés arccal, elnehezült szemhéjjal, kifordult gallérral, gyűrött zakóban az irodába, ám az öltönynyakkendő és a keményített ing amúgy sem volt kötelező a szerkesztőség *open space* irodáiban, és abban, ahol ő dolgozott, még kevésbé.

Nem lehet tudni, hogy elegáns és precíz stílusának köszönhetően-e, avagy egy rendkívül meleg nyár következtében, de a hatáskörébe tartozó rovat hamarosan már két teljes oldalt megtöltött. A negyedéves eredménykimutatás elkészítésekor a pénzügyi osztály egyik elemzője, aki élt-halt a statisztikákért, felfigyelt rá, hogy a halottankénti számlák összege hirtelen emelkedést mutat. A gyászoló családok egyre több sort rendeltek, azt tanúsítandó, milyen nagy is az ő fájaldmuk. A számoknak, ha kedvezőek, igen gyorsan híre megy

a nagy cégeken belül. Az ősz eleji igazgatótanácsi értekezleten terí-
tékre kerültek ezek az eredmények, és úgy döntöttek, megjutalmaz-
zák azt, akinek a személye addigra már ismertté vált. Andrew Stil-
mant kinevezték szerkesztővé, továbbra is az „Apró hírek” szekció-
nál maradt ugyan, de átkerült a házasságkötések rovathoz, amely
siralmas eredményeket produkált.

Andrew, aki sosem volt híján ötleteknek, egy időre búcsút intett a
törzshelyének, és áthelyezte főhadiszállását azokba a felkapott műin-
tézményekbe, melyeket a város különféle homoszexuális közössé-
gei látogattak. Két száraz martini között, amit immár számolatlanul
döntött magába, sorra kötötte az ismeretségeket, s közben két kézzel
osztogatta a névjegykártyáját, boldog-boldogtalannak értésére adva,
hogy az általa vezetett rovat nagy örömmel ad hírt bárminemű egy-
bekelésről, beleértve az olyanokat is, melyeknek az újságok több-
sége nem adott helyet a maga hasábjain. Az azonos neműek közötti
házasság akkoriban még nem volt törvényes New York államban,
messze nem, a sajtó azonban szabadon tehetett említést minden pri-
vát keretek között elhangzó hűségfogadalomról; végtére is egyedül a
szándék számít.

Három hónap leforgása alatt az apró hírek már négy oldalt fog-
laltak el a vasárnapi számban, és Andrew Stilman fizetése lényege-
sen emelkedett.

Ekkor elhatározta, hogy visszafogja az alkoholfogyasztását, no
nem a máját kímélendő, hanem mert vásárolt magának egy Datsun
240Z-t, azt a modellt, amelyre kölyökkora óta vágyott. A rendőr-
ség ekkor már kérlelhetetlen szigorral viszonyult a volánnál ülők
véralkoholszintjéhez. Iszik vagy vezet... Andrew, aki teljesen bele-
szerelmesedett ebbe az öreg autóba, amit legjobb barátja az old-
timer kocsikra szakosodott műhelyében kifogástalanul felújított,

meghozta a döntést. És még ha újra eljárt is a Marriott bárba, egy este sosem ivott két pohárnál többet – kivéve csütörtökön.

Pontosan egy csütörtökön történt, néhány évvel később, hogy a Marriott bárból kifelé jövet Valérie Ramsay-be botlott. A lány pont olyan részeg volt, mint ő, és valósággal nevetőgörcsöt kapott, miután neki ment egy újságos automatának, és fenékre huppant a járda kellős közepén.

Andrew azonnal ráismert, nem a vonásairól – semmiben nem hasonlított arra a lányra, akit húsz évvel korábban ismert –, hanem a kacagásáról. Ezt a kacagást, amelybe még a melle is beleremegett, nem lehetett elfelejteni. Valérie Ramsay mellei Andrew egész kamaszkorában ott kísértettek.

A gimnáziumban ismerkedtek meg. Valérie-t kidobták a *cheerleader* csapatból – azaz a helyi focicsapat színeit viselő, szexi szerelésben parádézó pompomgírlők közül –, mert az öltözőben hajba kapott az egyik lánnyal, aki túlságosan játszotta az eszét, ezért kénytelen volt beérni a kórustagsággal. Andrew, aki akkoriban térdporc-atrófiában szenvedett, amit csak évekkel később, egy táncolni szerető lány kedvéért műttetett meg, minden sporttevékenységtől el volt tiltva. Így aztán jobb híján ő maga is ugyanabban a kórusban zengette a hangját.

Egészen az iskola végéig flörtöltek. A szó szoros értelmében nem volt köztük szex, csak Andrew keze és nyelve kalandozott a vágy iskolájában, alaposan kiélvezve Valérie dús idomait.

A legelső másik kéztől való orgazmusát mégis a lánynak köszönhette. Egy meccs estéjén, amikor a gerlepár a szokásosnál kissé jobban összebújt a néptelen öltözőben, Valérie végre hajlandó volt a kezét becsúsztatni Andrew farmerjébe. Tizenöt másodpercnyi

mámor Valérie kacagásától követve, amibe a melle is beleremegett, megtoldva a röpke kéjt. Az első alkalmat sohasem felejtí el az ember.

– Valérie? – hebegte Stilman.

– Ben? – felelte éppúgy meglepve Valérie.

Az iskolában mindenki Bennek hívta Andrew-t, bár képtelen volt már felidézni, miért. Húsz éve nem szólították így.

Hogy siralmas állapotát megindokolja, Valérie arra hivatkozott, barátnők körében töltötte az estét, amire az egyetemi évek óta nem került sor. Andrew, aki hasonló állapotban leledzett, egy előléptetést hozott fel ürügyül, gondosan elhallgatva, hogy abban két évvel korábban részesült. No de elő van az írva valahol, mikor ünnepelje meg az ember a jó híreket?

– Mit csinálsz New Yorkban? – kérdezte Andrew.

– Itt lakom – felelte Valérie, miközben Andrew talpra segítette.

– Régóta?

– Jó ideje, ne kérdezd, hány éve, nem vagyok olyan állapotban, hogy számolni tudjak. Belőled mi lett?

– Az, ami mindig is szerettem volna lenni. És belőled?

– Húszévnyi élet, az bizony hosszú história – porolta le Valérie a szoknyáját.

– Kilenc sor – sóhajtotta Andrew.

– Mi kilenc sor?

– Húszévnyi élet: ha elmeséled nekem, kilenc sorban összefoglalom.

– Hülyeségeket beszélsz.

– Fogadjunk?

– Attól függ, miben?

– Egy vacsorában.

– Van valakim, Andrew – vágta rá azonnal Valérie.

– Nem azt mondtam, hogy töltünk el egy éjszakát egy szállodában. Egy hússtáska-leves Joe's Shanghainál... Még mindig annyira odavagy a húsos táskáért?

– Még mindig.

– Mondd azt a barátodnak, hogy egy régi barátnőd vagyok.

– Csakhogy előbb össze kell tudnod foglalni kilenc sorban az utóbbi húsz évemet.

Valérie azzal a hamiskás mosollyal nézett Andrew-ra, ami akkor is megjelent a szája szögletében, amikor a férfit még Bennek szólították, s azt mondta neki, találkozzanak a természettudományi épület mögötti raktárban; ez a kis mosoly még ma is ránctalan volt.

– Rendben – mondta –, iszunk egy utolsó pohárral, és elmesélem neked az életemet.

– Ne ebben a bárban, itt túl nagy a hangzavar.

– Ben, ha azon jár az eszed, hogy fölviszel magadhoz ma este, rossz lóra tettél.

– Valérie, ez még csak meg sem fordult a fejemben, mindössze arra gondoltam, hogy amilyen állapotban mindketten vagyunk, nem lenne hátrány, ha ennénk egy kicsit, enélkül ugyanis, azt hiszem, a fogadásunk füstbe menne.

Andrew-nak igaza volt. Valérie – jöllehet, amióta a férfi felsegítette, cipője mindkét sarka biztosan horgonyzott a Negyvenedik utca koszos járdáján – úgy érezte magát, mintha egy hajó fedélzetén imbolyogna. Nem volt ellenére az ötlet, hogy bekapjanak valamit. Andrew füttyentett egy taxinak, és a sofőrnek egy éjszaka is nyitva tartó Sohó-beli bisztró címét mondta be, ahová rendszeresen eljárt. Negyedórával később Valérie szemben ült vele az asztalnál, és míg tálaltak nekik, ő kitalált Andrew-nak.

Kapott egy ösztöndíjat az indianapolisi egyetemről. Az összes felsőoktatási intézmény közül, ahová beadta a jelentkezését, ez választotta neki elsőként. A Közép-Nyugat nem szerepelt ugyan leánykori álmai között, de nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy kecsegtetőbb ajánlatra várjon. E pénzügyi segítség nélkül nem folytathatta volna a tanulmányait, a jövője egy bárpincérnői állásra korlátozódott volna Poughkeepsie-ben, abban a New York állam északi részén lévő porfészkekben, ahol mindketten felnőttek.

Nyolc évvel később, zsebében az állatorvosi diplomával, Valérie eljött Indianából, és sok más ambiciózus fiatal lányhoz hasonlóan Manhattanben telepedett le.

– Végigcsináltál nyolc évet az állatorvosi karon Indianában, hogy aztán New Yorkban köss ki?

– Miért ne? – kérdezett vissza Valérie.

– Az volt az álmod, hogy pudlik segge lyukát vizsgálád?

– Te tiszta hülye vagy, Andrew!

– Nem akarlak megsérteni, de Manhattan nemigen bővelkedik egzotikus állatokban. Az Upper Est Side öregasszonyainak kutyuskáin kívül kiből tevődik össze a pacientúrad?

– Egy olyan városban, ahol kétmillió szingli él, meglepődnél, ha tudnád, milyen fontos szerepet játszanak a házi kedvencek.

– Oké, felfogtam: hörcsögöket, cicusokat és aranyhalakat is gyógyítasz.

– A lovasrendőrség kinevezett állatorvosa vagyok. Én foglalkozom a lovaikkal, emellett a kutyás csoport kutyáival is, amelyek között egy fia pudli sincs. Kizárólag labradorok a holttestek felkutatására, néhány nyugdíjazás előtt álló német juhász, kábítószer felderítésére kiképzett retrieverek, és beagle-ek, amik a robbanóanyagot szimatolják ki.

Andrew egymás után vonta fel a szemöldökeit. Még újságíró tanulmányai alatt sajátította el ezt a trükköt, amivel mindig sikerült zavarba hoznia beszélgetőpartnerét. Amikor riportot készített valakivel, és kételkedett az őszinteségében, táncoltatni kezdte a szemöldökét, „kliense” reakciójából ítélve meg, hazudik-e vagy sem. Valérie arca azonban rezzenéstelen maradt.

– Természetesen egyáltalán nem erre számítottam – mondta meg-
rökönyödve Andrew. – De akkor te most rendőr vagy, vagy csak
állatorvos? Úgy értem, van rendőrigazolványod és fegyvered?

Valérie merőn ránézett, aztán felnevetett.

– Látom, sokkal érettebb lettél azóta, amióta utoljára láttalak, én
Benem.

– A bolondját járatad velem?

– Nem, de az előbb mintha a gimiskori pofidat láttam volna,
olyan arcot vágtaal.

– Egyébként nem lep meg, hogy állatorvos lettél – fűzte tovább
a szót Andrew. – Mindig is imádtad az állatokat. Egyik este felhív-
tál, és könyörögtél, hogy azonnal lógjak el otthonról: azt hittem,
hirtelen felébredt benned a vágy, de szó sem volt ilyesmiről. Arra
kényszerítettél, hogy egy törött lábú, bűdös, öreg kutyát, amit az
út mentén szedtél fel, amikor hazafelé tartottál a suliból, cipeljek el
az állatorvoshoz. Az éjszaka kellős közepén riasztottuk fel a dokit.

– Te emlékszel erre, Andrew Stilman?

– Én mindenre emlékszem, ami velünk kapcsolatos, Valérie Ram-
say. És most mondanál valamit arról is, mi történt azon a délutánon,
amikor hiába vártalak a poughkeepsie-i mozi és a mai este között,
amikor újra felbukkantál?

– A reggeli postában megtaláltam az indianapolisi egyetem
értesítését, hogy felvettek, és egy napot sem bírtam tovább várni.

Összecsomagoltam, és a nyári munkákból meg a bébisintérből összegyűjtött pénzemnek köszönhetően még aznap este búcsút intettem a házunknak és Poughkeepsie-nek. Annyira boldog voltam, hogy nem kell többé a szüleim veszekedését hallgatni, akik még a buszállomásra sem voltak hajlandók kikísérni, fel tudod ezt fogni? És mivel csak kilenc sort akarsz áldozni a te régi barátnédra, megkíméllek az egyetemi éveim részleteitől. New Yorkba érkezve mindenféle kis munkákat vállaltam állatorvosi rendelőkben. Egy nap megláttam a rendőrség hirdetését, válaszoltam rá, és sikerült megcsípnem egy helyettesi állást. Két éve véglegesítettek.

Andrew odafordult a mellettük elhaladó felszolgálóhoz, és megkérte, hozzon nekik két kávét.

– Tetszik, hogy rendőrségi állatorvos vagy. El sem tudod képzelni, mennyi nekrológot és esküvői közleményt fogalmaztam már meg, de még sosem volt dolgom ezzel a mesterséggel. Azt sem tudtam, hogy létezik ilyen.

– Még szép, hogy létezik!

– Tudod, haragudtam rád.

– Miért?

– Azért, mert elhúztad a csíkot, és még csak el sem köszöntél tőlem.

– Te voltál az egyetlen, akinek elmondtam, hogy abban a szent pillanatban lelépek, amint lehet.

– A bizalmas közléseidet nem vettem figyelmeztetésnek. Most, így utólag, értelmet nyert.

– És még mindig orrolsz rám? – csúfolódott Valérie.

– Talán kellene, de azt hiszem, elévült.

– És te? Tényleg újságíró lettél?

– Honnan tudod?

– Az előbb kérdeztem, mi lett belőled, mire azt felelted, hogy az, ami mindig is szeretted volna lenni... Márpedig újságíró szeretted volna lenni.

– Te emlékszel erre, Valérie Ramsay?

– Én mindenre emlékszem, Andrew Stilman.

– Szóval van valakid?

– Későre jár – sóhajtott Valérie –, haza kell mennem. Egyébként is, ha túl sokat mesélek, képtelen leszel belesűríteni kilenc sorba.

Andrew kajánul elvigyorodott.

– Ez azt jelenti, hogy hajlandó vagy eljönni velem vacsorázni Joe's Shanghaihoz?

– Ha megnyered a fogadást. Én szavatartó ember vagyok.

Egyetlen szó nélkül sétáltak a Soho néptelen utcáin a Hatodik sugárútig. Andrew megfogta Valérie karját, nehogy megbotoljon a régi városrész hepehupás kövezetű utcáin.

Leintett egy taxit, ami felfelé haladt a sugárúton, és tartotta az ajtót, amíg Valérie el nem helyezkedett a hátsó ülésen.

– Kellemes meglepetés volt viszontlátni téged, Valérie Ramsay.

– Én is így vagyok vele, Ben.

– Milyen címre küldhetem a kilencsoros művemet?

Valérie beletúrt a táskájába, előhalászta a szemceruzáját, és megkérte Andrew-t, nyissa ki a tenyerét. Oda írta fel a telefonszámát.

– Kilenc sor. Azt még SMS-ben is átküldheted. Jó éjt, Ben!

Andrew nézte, ahogy az autó észak felé távolodik. Amikor eltűnt a szeme elől, gyalog folytatta az utat a lakásáig, ami negyedóra volt onnan. Szüksége volt rá, hogy alaposan kiszellőztesse a fejét. S jóllehet első pillantásra megjegyezte a szemceruzával a tenyerébe írt számot, egész úton vigyázott, nehogy összecukja a kezét.

3

Andrew régóta nem ült neki, hogy néhány sorban összefoglaljon egy életet. Két éve már, hogy az újság „Nemzetközi hírek” osztályán dolgozott. Andrew rendkívül kíváncsian viszonyult az élethez, a világ folyásához, határozott érdeklődést tanúsított minden iránt, aminek köze volt a külföldhöz.

Most, hogy a hajdani szedőasztalokat a számítógép képernyője váltotta fel, a szerkesztőség valamennyi munkatársának hozzáférese volt a következő napi számban megjelenő cikkekhez. Andrew többször fedezett fel elemzési hibákat, illetve valótlanságokat a nemzetközi hírek rovat közleményeiben. Észrevételeinek köszönhetően, melyek az összes újságíró részvételével zajló heti szerkesztőségi értekezleteken hangzottak el, a lap több ízben elkerülte, hogy helyreigazításra kényszerüljön az elégedetlen olvasók levelei miatt. Képességeire hamarosan felfigyeltek, és Andrew-nak nem esett nehezere választani az év végi jutalom vagy egy újabb kinevezés között.

A gondolat, hogy ismét egy „élet krónikáját” – ahogy régi írásait szerette nevezni – kell megírnia, nem kevés izgalommal töltötte el.

Még csipetnyi nosztalgiát is érzett, amint hozzáfogott Valérie kilencsorosához.

Két órával és nyolc és fél sorral később bepötyögte a szöveget a telefonjába, és elküldte az érdekeltnak.

A nap hátralévő részét azzal próbálta tölteni – hasztalan –, hogy cikket írjon a szíriai nép fellázadásának eshetőségéről. Mely eshetőséget a kollégái több mint valószínűtlennek, sőt teljességgel lehetetlennek ítélték.

Képtelen volt koncentrálni, tekintete ide-oda vándorolt a számítógép képernyője és a mobiltelefonja között, amely kétségbeejtően néma maradt. Amikor úgy délután öt óra tájban végre-valahára felvillant a kijelzője, Andrew rávetette magát. Téves riasztás volt: csupán a mosoda üzent, hogy mehet az ingeért.

Csak másnap dél körül kapott egy SMS-t:

„Jövő csütörtök, 19.30. Valérie”

Andrew azonnal visszaírt: „Tudod a címet?”

Meg is bánta a sietségét, amikor néhány másodperccel később mindössze azt olvashatta: „Igen.”

Andrew újra munkához látott, és egy hétig józan életet élt. Egy csepp alkoholt nem vett magához, már ha vele együtt úgy tartjuk, hogy a sör szeszfoka túl alacsony, ezért nem is számít alkoholnak.

Szerdán elment a tisztítóba az előző nap beadott öltönyéért, és vásárolt magának egy fehér inget is. Egy füst alatt beugrott a borbélyhoz egy borotválásra meg egy kis fazonigazításra. S mint minden szerda este, kilenc óra tájban aznap is találkozott a legjobb barátjával, Simonnal, egy kis bisztróban, amely nem volt ugyan túl bizalomgerjesztő

hely, de egész West Village-ben itt készítették a legjobb halételeket. Andrew két lépésre lakott tőle, és a Mary' s Fish konyhája menzaként szolgált neki, amikor későn ment haza a szerkesztőségéből, ami gyakran előfordult nála. Miközben Simon, mint mindig, ha együtt vacsoráztak, magából kikelve szidta a republikánusokat, akik akadályozták az elnököt abban, hogy végrehajtsa a reformokat, amiért megválasztották, Andrew, akinek az esze másutt járt, az utcán sétálgató járóke-
lőket és turistákat bámulta a kirakaton át.

– És belátom, hogy ez valóban meglepő hír, de biztos forrásból tudom: Barack Obama halálosan belezúgott Angela Merkelbe.

– Elég csinos a nő – felelte szórakozottan Andrew.

– Vagy valami oltári szenzáción melózol, és akkor megbocsátok neked, vagy találkoztál valakivel, ez esetben pedig most rögtön adj elő nekem mindent! – fakadt ki Simon.

– Se egyik, se másik – felelte Andrew. – Sajnálom, egyszerűen fáradt vagyok.

– Engem ugyan nem versz át! Akkor láttalak utoljára ilyen simára borotválva, amikor azzal a barna csajjal jártál, aki egy fejjel magasabb volt nálad. Sallynek hívták, ha nem csal az emlékezetem.

– Sophie-nak, de semmi gond, ez is csak azt bizonyítja, mennyire figyelsz te is arra, amit én mondok. Hogy is haragudhatnék rád, hogy elfelejtetted a keresztnévét, mikor mindössze másfél évig voltunk együtt!

– Halál unalmas volt a bige, sose hallottam nevetni – morgott Simon.

– Mert hervasztónak találta a vicceidet. Fejezd be a vacsorádat, szeretnék hazamenni lefeküdni! – sóhajtotta Andrew.

– Ha nem mondod el, mi nyomaszt, addig rendelem egyik deszszertet a másik után, míg ki nem nyúlok tőlük.

Andrew egyenesen a barátja szemébe nézett.

– Van olyan lány, aki rányomta a bélyegét a kamaszkorodra? – kérdezte, miközben intett a pincérnőnek, hogy hozza a számlát.

– Tudtam, hogy nem a meló miatt kerültél ilyen állapotba!

– Tévedsz, egy vérlázító témán dolgozom, egy gyomorforgatóan mocskos ügyön.

– Mi az?

– Szakmai titok!

Simon készpénzben kifizette a számlát, és felállt.

– Járjunk egy kicsit, szükségem van egy kis friss levegőre.

Andrew leakasztotta a kabátját a fogasról, és elindult a barátja után, aki már a járdán várt rá.

– Kathy Steinbeck – dörmögte Simon.

– Kathy Steinbeck?

– A lány, aki rányomta a bélyegét a kamaszkoromra. Öt perce kérdezted, máris elfelejtetted?

– Soha nem beszéltél róla.

– Mert sosem kérdezted – felelte Simon.

– Valérie Ramsay – bökte ki Andrew.

– Valójában füttyülsz rá, miben nyomta rá a bélyegét Kathy Steinbeck az ifjúkoromra. Csak azért tetted fel ezt a kérdést, hogy beszélhess Valérie-ről.

Andrew átkarolta Simon vállát, és néhány lépéssel arrébb vonta. Három lépcsőfok vezetett egy téglából épült kisebb bérház alagsorába. Belökte a *Fedoránál* nevű bár ajtaját, ahol annak idején olyan fiatal művészek játszottak, mint Count Basie, Nat King Cole, John Coltrane, Miles Davis, Billie Holiday vagy Sarah Vaughan.

– Úgy találod, hogy csakis magammal foglalkozom? – szegezte neki a kérdést Andrew.

Simon hallgatott.

– Lehet, hogy igazad van. Annyit foglaltam össze éveken át ismeretlenek életét, hogy a végén elhittem, az egyetlen nap, amikor az embereket érdekelni fogom, az lesz, amikor én is felkerülök azokra a hulláknak fenntartott átkozott hasábkokra.

Felemelte a poharát, és hangosan rákezdte:

– Andrew Stilman 1975-ben született, élete legnagyobb részében a híres *New York Times*nek dolgozott... Látod, Simon, ezért nem tudják magukat gyógyítani az orvosok, az embernek remeg a keze, ha saját magát kell megműtenie. Pedig ez a szakma alapja, a dicsérő jelzőket kizárólag az elhunytaknak kell fenntartani. Kezdem újra... Andrew Stilman 1975-ben született, és hosszú éveken át a *New York Times* munkatársa volt. Ragyogó előmenetele révén a 2020-as években ő maga töltötte be a főszerkesztői posztot. Irányítása alatt a lap új lendületet vett, és a világ egyik legelismertebb orgánumává vált... Kissé talán eltúlzom, nem?

– Nehogy újrakezd nekem az elejétől!

– Türelem, hagyd, hogy befejezzem, aztán a te nekrológodat is elmondom, meglátod, milyen szórakoztató lesz.

– Hány évesen szándékozol meghalni, csak hogy tudjam, mennyi ideig tart még ez a rémálom?

– Amilyen tempóban az orvostudomány fejlődik, ki tudja... Hol is tartottam? Ja igen, irányítása alatt a lap visszanyerte régi fényét és blablabla és blablabla. Andrew Stilman 2021-ben Pulitzer-díjban részesült látomásos cikkéért, amit a... na jó, momentán nem jut eszembe, miről írt, de majd később pontosítom neked a témát. Mely téma egyébiránt első könyvéhez is alapul szolgált, amely ugyancsak számos elismerésben részesült, és ma tananyagként szolgál valamenyny néves egyetemen.

– A szóban forgó remekmű az *Értekezés az újságírók szerénységéről* címet viseli – gúnyolódott Simon. – És a Nobel-díjat hány évesen kaptad meg?

– Hetvenkét évesen, mindjárt arra is rátérek... Kimagasló karrierje végén megvált főigazgatói székétől, és hetvenegy évesen nyugdíjba vonult. A következő évben arról értesült, hogy...

– ...le akarják tartóztatni szándékos emberölésért, mivel leghívebb barátját unalomba fojtotta.

– Nem vagy túl együtt érző.

– Mert miben kellene együtt éreznem?

– Különös időszakon megyek keresztül, Simonkám; rám nehezedik a magány, ami nem normális dolog, ugyanis rendszerint soha nem élvezem annyira az életet, mint amikor szingli vagyok.

– Nemsokára negyven leszel!

– Köszönöm, van még pár évem, mielőtt átlépném ezt a jelentős küszöböt. Az újságnál mérgező a légkör, állandóan Damoklész kardja lóg a fejünk fölött. Épp csak egy kis balzsamot akartam a szívemre... Ki volt a te Kathy Steinbecked?

– A filozófiatanárom.

– Tényleg? Nem gondoltam volna, hogy a lány, aki rányomta a bélyegét a kamaszkorodra... nem is volt már lány.

– Sehogy sincs rendben az élet: húszesztendősen azokról a nőkről fantáziáltam, akik tizenöt évvel idősebbek voltak nálam, harminchét évesen meg a tizenötlet fiatalabbak csavarják el a fejemet.

– A te fejed nincs rendben, öregem.

– Mesélnél még valamit a te Valérie Ramsay-dról?

– A múlt héten futottam össze vele, épp amikor kiléptem a Marriottból.

– Értem.

– Dehogyan, nem értesz te semmit. Gimiben teljesen odavoltam ezért a lányért. Amikor elhagyta a mi poros városkánkat, úgy sliszszanva el, akár egy tolvaj, évekre telt, mire el tudtam felejteni. Hogy őszinte legyek, nem vagyok benne biztos, hogy ez maradéktalanul valaha is sikerült.

– És most óriási csalódás volt viszontlátni?

– Épp ellenkezőleg: valami megváltozott benne, ami még inkább felkavart.

– Merthogy időközben nő lett belőle, ezt majd egyszer elmagyarázom neked! Azt akarod értesemre adni, hogy újra beleestél? Andrew Stilmant leterítette a szerelem a Negyvenedik utcában! Micsoda szalagcím!

– Azt akarom értesedre adni, hogy felkavart, ami már régóta nem fordult elő velem.

– Tudod, hol érheted el?

– Holnap este vele vacsorázom, és ugyanolyan lámpalázás vagyok, mint kamaszkoromban.

– Ha már ilyen őszinte voltál, én is az leszek: azt hiszem, ettől a lámpaláztól sosem szabadulhatunk meg. Tíz évvel anya halála után apám egy szupermarketben megismerkedett egy nővel, hatvannyolc éves volt akkor. Az első közös vacsorájuk előtti napon be kellett vinnem a városba. Mindenképpen új öltönyt akart magának vásárolni. A szabónál, a próbafülkében elgyakorolta nekem, mit mond majd az asztalnál az asszonynak, és kikérte a véleményemet. Szánalmas volt. Amiből azt a tanulságot szűrhetjük le, hogy mindig elveszítjük a fejünket egy olyan nő előtt, aki felkavar bennünket, lehetőleg akárhány évesek.

– Köszönöm, most aztán megnyugtattál a holnapot illetően.

– Azért mondom ezt el neked, hogy előre figyelmeztesselek: hülyeséget hülyeségre fogsz halmozni, az lesz a benyomásod, hogy

teljességgel érdektelen szöveget nyomsz, ami valószínűleg így is lesz, és hazatérve átkozni fogod magad, amiért egész este olyan szájalmas voltál.

– Nehogy abbahagyd, Simon, annyira jó, hogy az embernek ilyen igaz barátai vannak.

– Várj, ne dohogj! Mindössze segíteni akarok. Egyetlen dolog lebegjen előtted! Holnap este a lehető legjobban használd ki ezt az alkalmat, amit nem is reméltél. Légy önmagad: ha tetszel neki – tetszel neki.

– Ennyire uralkodna fölöttünk a női nem?

– Elég, ha körülnézel ebben a bárban. Na jó, a filozófiatanárnőmről majd máskor mesélek neked. Pénteken együtt ebédelünk, a találkozás minden részletét hallani akarom. De – most, hogy így belegondolok – a nekrológodhoz képest talán kevesebb részlet is elég lesz.

A bárból kilépve mindketten elcsodálkoztak, milyen hűvös az éjszaka. Simon beugrott egy taxiba, magára hagyva Andrew-t, aki gyalog bandukolt haza.

Pénteken Andrew megvallotta Simonnak, hogy az este pontosan úgy zajlott, ahogy azt a barátja megjósolta, talán még annál is rosszabbul. Amiből azt a következtetést vonta le, hogy valószínűleg újra belezúgott Valérie Ramsay-be, ami nem volt éppen szerencsés, ugyanis a lány – jöllehet mélyebben nem merült bele a témába – ezúttal is emlékeztette rá, hogy van valakije. Aztán se másnap, se a következő héten nem hívta fel. Amitől Andrew kedélye erősen elborult. Szombaton a szerkesztőségben dolgozott, vasárnap pedig ismét Simonnal találkozott a Hatodik sugárút és a West Houston sarkán lévő kosárlabdapályán, ahol szavak helyett csak a labdát passzolgatták egymásnak.

A vasárnap estéje olyan morózusan telt, ahogyan csak egy vasárnap este tud. Telefonon rendelt vacsorát a kínai büféből, egy korábban már látott filmet nézett felváltva egy hokimeccsel, aztán pedig egy sorozat ikszedik részét, amelyben a helyszínelők rút gyilkosságokra derítenek fényt. Gyászos este volt, egészen addig, amíg úgy kilenc óra tájban fel nem villant a mobiltelefonja kijelzője. Nem Simon üzent neki, hanem Valérie, aki mielőbb találkozni akart vele, szükségét érezte, hogy beszéljenek.

Andrew haladéktalanul és körülményeskedés nélkül válaszolt neki, hogy boldogan, és megkérdezte, mikor óhajtja.

„Most” – jött a válasz. A következő SMS pedig a találkozás helyszínét is megjelölte, az A sugárút és a Kilencedik utca sarkát, a Tompkins Square-rel szemben, az East Village-ben.

Andrew egy pillantást vetett magára a nappali tükrében. Mennyi időre lenne szüksége, hogy nagyjából visszanyerje emberi külsejét? Még mindig ugyanaz a sort és elnyűtt póló volt rajta, amit a Simonnal való kosarazáskor viselt, és egy kiadós zuhanyozás sem ártott volna. Valérie üzenetében azonban érzett valami sürgetőt, ami nem hagyta nyugodni. Magára kapott egy farmert meg egy tiszta inget, az előszobai tálkából kimarta a kulcsait, és lerobogott a harmadik emeletről.

A környék kihalt volt, sehol egy teremtettt lélek, taxi még kevésbé. Futva indult a Hetedik sugárút felé, a Charles Street sarkánál lévő lámpánál kiszúrt egy kocsit, és még pont el tudta csípni, mielőtt továbbhajtott volna. Busás borraivalót ígért a sofőrnek, ha tíz percen belül céljához juttatja.

A hátsó ülésen ide-oda hányódva Andrew már kezdte megbánni könnyelmű ígéretét, de aztán a vártnál előbb megérkeztek, és a sofőrnek valóban számottevő summa ütötte a markát.

Valérie egy zárva lévő kávézó, a Pick Me Up portálja előtt várta; a név egy kurta pillanatra mosolyt csalt Andrew ajkára. De csak egy kurtára, ugyanis Valérie arca meglehetősen feldúlt volt.

Amikor odalépett hozzá, a lány egy kapitális pofont kevert le neki.

– Azért kellett keresztülitaznom a fél városon, hogy felpofozz? – kérdezte Andrew az arcát dörzsölgetve. – Mit tettem, hogy ekkora figyelmességet érdemeljek?

– Az életem szinte tökéletes volt, amíg beléd nem botlottam annak az átokverte bárnak a kijáratánál, és most fogalmam sincs, mit kezdjek magammal.

Andrew, aki érezte, hogy forróság hullámszik végig rajta, arra gondolt, élete legfelségesebb pofonjában részesült az imént.

– Nem adom vissza, egy úriember nem tesz ilyet, de én is tudok neked hasonlót mondani – lehelte, merőn Valérie-re szegezve a szemét –: két kifejezetten pocskék hét áll mögöttem.

– Két hete csak rád gondolok, Andrew Stilman.

– Amikor leléptél Poughkeepsie-ből, Valérie Ramsay, éjjel-nappal rád gondoltam, méghozzá három teljes éven át... vagy megvolt az négy is, tán még annál is több.

– Az régen volt, én most nem arról az időszakról beszélek, amikor kamaszok voltunk, hanem a mostról.

– A most ugyanolyan, Valérie. Semmi nem változott: se te, se a hatás, amit rám gyakorolsz.

– Ezt mondd, de még ha így van is, csak vissza akarsz vágni azért, amit elszenvedtél miattam.

– Nem tudom, honnan veszed ezeket a kifacsart elképzeléseket, mindenesetre annyira mégsem lehet tökéletes az életed, ha ilyeneket gondolsz.

És mielőtt Andrew felfoghatta volna, mi történik, Valérie átfonta a nyakát és megcsókolta. Előbb csak egy félénk csókkal érintette az ajkát, majd nekibátorodott. Aztán elengedte Andrew-t, és párás szemmel nézett rá.

– Nekem annyi – mondta.

– Valérie, a legjobb szándékkal sem értem, mit akarsz mondani.

A lány újra közelebb lépett hozzá, még hevesebben megcsókolta, majd újra ellökte magától.

– Kész, végem.

– Az isten szerelmére, ne mondogasd már ezt!

– Az egyetlen dolog, ami megmenthetett volna, ha ez a csók...

– Ha mi lett volna vele? – kérdezte Andrew, és úgy dobogott a szíve, mint amikor annak idején a tanítás után találkoztak.

– Andrew Stilman, rettenetesen kívánlak.

– Sajnálom, az első este nem lehet, ez elvi kérdés nálam – felelte a férfi mosolyogva.

Valérie a vállára csapott egyet, és miközben Andrew továbbra is üdvözülten vigyorgott rá, a lány a két keze közé fogta a kezeit.

– Mit csinálunk, Ben?

– Egy darabig együtt megyünk az úton, Valérie, egy darabig, sőt még tovább is... ha soha többé nem nevezel Bennek.